

rediti zamoremo, v hlevu imamo, bomo lože s steljo in gnojem shajali.

V tem pa, da pri nas večidel ni prave razmere med pridelovanjem žita in med pridelovanjem živinske klaje, tiči ena nar večih napčenost naših kmetij. Le s žitam — mislijo naši kmetje — si zamorejo pomagati. Mi pa vprašamo: zakaj pa ne tudi s živino? Kaj se ona ne prodá tudi lahko? Kakor hitro bomo pa bolj za izrejo živine skerbeli, bomo sejali več živinske klaje, si bomo pridobovali po živini več gnoja, in bomo v stanu, njive boljši gnojiti; na bolj pognojenih njivah bomo veliko več pridelali — in dobiček na vse strani je gotov.

Da bi se pač enkrat zdramili iz starih šeg, ktere so takrat dobre bile, ko so bili tudi časi drugačni!
(Konec sledi.)

Domorje sadežev.

Pšenica in rž ste doma v azijski Tartarii in Sibirii; ječmen je doma v Egiptu; ovës v Abisinii v Afriki; turšica v Meksiki; laško pšeno (rajž) v Etiopii; korun (krompir) v spodnji Ameriki; bob v Indii; kava (kofè) v Arabii; breskve v Perzii; zelje v Holandu; hren v Kini; česen v Azii.

Uršič.

Kaj so naravni — kaj neravni davki?

Na vprašanje iz D. kaj so naravni kaj nenaravni davki? odgovorimo ob kratkim tole: Naravni davki (direkte Steuer) se tisti imenujejo, ktere naravnost tisti odrajuje, ki ima kakošno zemljiše, hišo, fabriko, rokodelstvo ali letne dohodke v gotovim denarju. Nenaravni davki (indirekte Steuer), postavimo vžitni davki, se pa tisti imenujejo, ktere prav za prav ne plača tisti iz svoje lastne mošnje, ki je kakošno vžitno blagó, naj bo za jed ali pijačo, v mesto prodal, ampak tisti, ki je živež od njega kupil, na kteriga se tolikšni veči kúp vdari, kolikor vžitni davek za tisto reč znese; tak davk ne pride tedaj naravnost lastniku, ampak vživavcu plačati; za to se imenuje nenaravni davk ali davk še le iz druge roke.

Národské staríce.

Enajsti list.

Ljubi moj Jože!

Vém, da v mestu veliko novíc zveš; Bog daj, da bi vse vesele bile! Poslušaj torej tudi svojiga hribovskiga staričarja. Zadnjič sim Ti od tega pisal, da so Heneti v Azii slavjansko govorili, da so torej Slavjani bili. Danes Ti bom odkazoval, da so tudi v Evropi na Veneškim ob Jadranskim morji slavjansko govorili. Tudi v Venečii in koder so koli bili, najdemo pri njih slavjanske zemljopisne imena. V Venečii so bile njih mesta: Padova, Mantova, (na ova in ovo se konča veliko lastnih imén tudi pri dandanašnjih Slavjanih), Verona (namest Verna ali Verovna), Kremona, kakor je bila v Plemenii Kromna, to je, Kermna, od kerma kar pičo pomeni; Bergomum Bregoven; Bregovanam so Greki rekli Orobii, kar tudi take, ki na bregu živé, pomeni, Ravna, to je, Ravna i. t. d. Današnji Veneti ali Venečani so Rimljani in poitalijančeni Slovenci. Njih mesto Venetke imajo li imé od nekdanjih Venetov, in so bile v 5. veku po Kristusovim rojstvu zidane. Reke, ki so od nekdanjih Venetov ime na dobile, so: Medoacus, to je, Medjak, Ticinus, to je, Tečina, i. t. d. Po krajih, kodar so Veneti stanovali, so imeli razne imena, postavim Medjaki ali Medjači od medja ali meja, — Zalazji od staroslovenske besede zalez, ki skriven kraj ali skrivališe pomeni, —

Lebeci, to je, Leveci po greško Lai, ki so bili na levi strani Pada, — Tabriski ali Tabrini, ki so po tabrih stanovali, i. t. d. Nekterim goram so rekli Planine, kar so ptujci zmenili v Apenninus in Penninæ; posebno pozneji Taliani radi l za soglasnico opušajo; namest latinskiga „placet,“ „flos“ pravijo „piace,“ „fiore.“ Veliciga števila slavjanskih imén po deželah starih Vindov ne bom dalje tukaj napeljeval, saj so že sicer več ali menj znane. Preden Ti pišem kaj se je kdaj pri Vindih godilo, Ti mislim pred še od tukajšnjih starih deželá nekoliko pisati. Če se to Tebi morebiti dolgočasno branje zdí, daj liste, ki bodo od tega govorili komu drugimu, ki ga bodo bolj veselili, zvediti zgodovino naših prednikov.

Najpred torej goverim od Ilirije.

Ilirija je obsegla iztočno stran Jadranskiga morja. Appian pravi, da je imela imé po Iliri Polyphemi, ki je bil s svojo družino iz Sikilie (ali Sokolje) se sém preselil, da je bil poglavar ljudstev različnih narodov. Ilirijo so nekdejci jemali v trojnim pomenu; v ožjim, v širjim in v najširjim. Ilirija v prvim ali ožjim pomenu se je imenovala dežela med Neretvo in Drino ali Drilam.

Danes naj bo od razdeljenja Ilirije zadosti; prvič Ti bom pisal od Ilirije v drugim in tretjim pomenu. Perporočim se Ti

Tvoj stari prijatelj Benkov Tone.

Pogled po slovenskim svetu.

Pobratimstvo Serbov.

Pobratimstvo je bilo nekdej pri vsih Slavjanih v navadi, in ta navada se je do današnjiga dné še skorej pri vsih narodih serbskiga jezika, pri Serbih Podonavskih knežij, Bosnijakih, Hercegovincih, Černogorcih, deloma tudi pri Dalmatincih, na priliko pri Morlakih, ohranila. Pri nobenim drugim narodu celiga sveta ne zapazimo tega, razun Skitov o starih časih, od kterih nam Lucijan Toksaris pripoveduje, da so imeli nekako enako navado.

Pobratimstvo (od besede „pobratiti se“), je obluba terdniga in nerazvezljiviga prijateljstva dvéh oseb, kakoršnega koli spola, kakoršne koli starosti ali vére, katoljske, staroverske ali turške. To prijateljstvo se više spoštuje in zvestejši derži, kakor vse druge rodbinske zvéze; „pobratim“ ali „posestrina“ sta več obrajtana, kakor lastni brat ali lastna sestra, zakaj ta — pravi kristjansko ljudstvo ondi — sta le po kervi v rodu, „pobratim“ in „posestrina“ pa po duhu trojniga Boga. Pobratimstvo se sklepa večidel že o mladosti od petnajstiga do dvajsetiga leta, naraji okoli Krésa, to je, o godu sv. Janeza Kerstnika, kteriga Serbi Kristusoviga pobratina imenujejo.

Tisti, ki se pobratiti hočejo, se snidejo na večer pred sončnim zahodom pod kakšnim košatim drevjem na vertu, v nekterih krajih pa tudi na pokopališu nad grobam svojih starišev; si spletejo venec iz hrastovih vejic, si v roke sežejo in se klečé skoz omenjeni venec poljubijo, pobratimsko oblubo govoreči.

Drugi dan gresta kristjanska pobratima, se pod pasiho peljaje, z nekolikimi pričami v cerkev, kjer si ponavljata nerazvezljivo oblubo storjeniga pobratimstva. Trikrat vprašata eden drugiga: „Primaš li Boga i svetoga Jovana?“ (spoznaš li Boga in sv. Janeza?). Odgovor je vselej trikrat: „Primam“ (spoznam). Potem se na čélo poljubita rekoč: „Od danas da smo do veka brata.“ (Od danas sva vekoma brata). V nekterih okolicah serbske knežije, posebno okoli Belograda, pobratimstvo že kakošnih 50 lét tudi brez cerkvenih obredov veljá. Serbsko pobratimstvo se le enkrat sklene in veljá za celo življenje. Serbam je po-